

Jarka de Laines

POHÁDKY MATKY PŘÍRODY

edika.

Pohádky matky přírody

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.edika.cz
www.albatrosmedia.cz

Jaroslava Lainesová
Pohádky matky přírody – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

POHÁDKY
MATKY
PŘÍRODY

JAROSLAVA LAINESOVÁ

PROČ MODŘÍNY NA ZIMU OPADÁVAJÍ

Kdysi dávno zůstávalo jehličí i listí na stromech po celý rok. Neopadávaly ani lípy, ani břízy, ani jedle, ani modříny. V zimě pak stromy nespaly, ale pečovaly o své listí a jehličí. Posílaly mu mízu, aby nepromrzlo, zachytávaly co nejvíce sněhových vloček, které jim sloužily jako příkrývka. Také dávaly pozor jeden na druhého, aby jim zajíci a jeleni příliš neokousali kůru.

Tak to šlo rok za rokem. Protože je však listí mnohem větší než jehličky, musely listnaté stromy vynakládat o moc více síly, aby udržely sebe a své listí přes zimu v pořádku, než jejich jehličnatí bratři. Také z toho byly listnáče čím dál víc unavené. Nakonec, když už to nemohly vydržet, zavolaly listnaté stromy Matku přírodu.

„Matko přírodu, pomoz nám. Ta neustálá péče o listí nás unavuje, zvláště v chladném období. Máme co dělat, abychom udržely v pořádku

kmen a větvičky, nezbyvá nám už síla starat se i o listí. Udělej s tím prosím něco!“ volaly na ni stromy.

Matce přírodě jich bylo líto. Sama si už dávno všimla, jak jsou vyčerpané. A tak přemýšlela a přemýšlela, až dostala skvělý nápad.

„Už vím, co udělám! Abych vám ušetřila práci, nechám vás přes zimu odpočívat. Na podzim shodíte listí, stáhnete mízu ke kořenům a usnete. Na jaře se zas probudíte a listí vám naroste nové. Nebudete tak unavené, a když vám přibude sil, budete ještě krásnější než dřív.“

Stromy z toho byly nadšené. Spát celou zimu a probudit se až na jaře! Nemuset

se starat o zkřehlé listí, vyživovat je a přikrývat sněhovou peřinou! Pak se ale smutně zarazily:

„No jo, ale když usneme, kdo od nás bude odhánět hladové srnce a zajíce?“

Vypadalo to, že ze zimního spánku nic nebude, když v tom se ozvaly jehličnany:

„Matko přírodo, nech odpočívat jen naše listnaté bratry, naše jehličí je malé a péče o něj nás mnoho sil nestojí. Nepotřebujeme spát. Rády budeme hlídat celou zimu.“

Matka příroda, dojatá šlechetností jehličnatých stromů, udělala, co jí poradily. Od té doby všechny listnáče své listí na podzim shazovaly, celou zimu spaly pod bedlivým dozorem jehličnanů a na jaře se probouzely ještě krásnější než dřív. Nějakou dobu to vše fungovalo ke spokojenosti všech. Avšak jen do té doby, než vyrostl mladý modřín. Byl to hrozně líný a ufňukaný strom. Neustále se mu něco nelíbilo – slunce moc pálilo, déšť byl moc mokrý a vítr moc chladivý. Co mu ale vadilo ze všeho nejvíc, byla zima. Po celý prosinec, leden i únor brblal a nadával, jak mrzne, sníh že studí a nehřeje, slunce nezasvítí, a proč že vlastně musí být vzhůru a starat se o ty hloupé holé klacky...

Netrvalo dlouho a všechny stromy na něj byly pořádně rozzlobené. V té době panovaly obzvlášť tuhé zimy. Ostatní jehličnany měly co dělat, aby se zahřály a zároveň uhlídaly své listnaté bratry. Není divu, že je nebavilo poslouchat neustálé stěžování ufnukaného modřínu. Nejhorší bylo, že nebyl sám, začaly se k němu přidávat i ostatní modříny, až celý les zněl jejich stěžováním.

Když konečně na jaře vykouklo slunce a sníh vypila zem, sešly se stromy k další poradě. Listnáče byly upřímně znechucené modřínovým nehezkým chováním a jehličnany toho měly právě tak dost. Rozhodly se ještě jednou zavolat na pomoc Matku přírodu. Poprosily ji, aby nechala spát přes zimu také modříny. Raději je budou hlídat než poslouchat jejich neustálé stěžování.

Od té doby neshazují na podzim listí jen břízy, lípy, kaštany a ostatní listnáče, ale i modříny, které se jako jediné zbaví svého jehličí a usnou s ostatními. Jehličnaté stromy jsou šťastné, protože mají opět klid, aby se mohly těšit ze zasněžené krajiny. A modřín – ten si už také tolik nestěžuje.

JAK PŘIŠLI NA SVĚT MOTÝLI

Před dávnými a dávnými časy, když ještě na Zemi nebyli lidé, neexistovali ani motýli. Modré nebe brázdila jen hejna ptáků, zato na zemi v zeleném koberci trávy se skvělo mnohem více květin než dnes. I barevnější ty louky byly – kromě známých fialek, slunečnic, kopretin, macešek, zvonků a ostatních se daly najít i kytičky černé nebo tyrkysové a vůbec všech odstínů a tvarů, jaké si jen člověk dokáže představit. Zůstalo by to tak asi napořád nebýt jedné nespokojené fialky.

Louku na okraji lesa lemoval široký pruh těchto rostlinek. Stály tam jedna vedle druhé, voněly a přidávaly další odstín k pestrobarevnému koberci.

Té nejmenší z nich však pouhé krášlení louky nestačilo. Chtěla víc. Toužebně sledovala vlaštovky, jiříčky i kosy brázdící nebe nad nimi. Tolik si přála létat jako oni! Rozhlédnout se nad krajinou, podívat se tam, kde končí obzor, zjistit, jaké to je hledět na svět z výšky...

„To je přece nespravedlivé,“ brblala potichoučku, „oni si mohou letět, kam chtějí, a my tady musíme trčet na jednom místě! Proč nám Matka

příroda nedala možnost se také pohybovat? Každý králík si skáče, každá myš běhá a ptáci, ti si dokonce létají. Ne, to není spravedlivé!“

No, vlastně tak docela potichoučku to neříkala. Slyšely ji přinejmenším všechny její sestřičky v okolí. Některé jen nechápavě vrtěly hlavičkami, jiné se do ní nepokrytě pustily:

„Fialko, co to vyvádíš? Jaké létání?! Jsi přeci kytička, ty máš růst, kvést a vonět. Koukej si ty nesmysly vyhnat z hlavy!“

Nejvíce ji zpucovaly ty nejstarší květy. Byly už na světě dlouho, tak měly pocit, že je jejich povinností přivést nespokojenou fialku k rozumu. Jenže ta se jen tak nedala. Sice poslušně vyslechla argumenty svých příbuzných, pokývala hlavičkou a špitla:

„Ano, tetičko.“

Ale dál si myslela své. Chtěla létat a rozhodla se, že létat také bude! Přemýšlela, jak to udělat, až ji napadlo použít své okvětní plátky jako křídla. Když bude dostatečně rychle mávat, určitě se vznese do vzduchu. Vždyť má kvítek lehoučký jako pápěří pampelišky.

Hned druhý den ráno se to rozhodla vyzkoušet. Zatímco ostatní rostlinky upíjely ranní rosu jiskřící se v paprscích vycházejícího slunce, malá fialka začala usilovně mávat okvětními lístky. Nahoru, dolů, nahoru, dolů, rychleji a rychleji. Už už měla pocit, že se konečně vznáší, když ji prudké trhnutí

vrátilo zpět na pevnou zem. Chudinka úplně zapoměla, že ji k půdě váže zelený stonek zakořeněný v hlíně. Myslíte, že ji ten první neúspěch odradil? Ale kdepak. Rozhodla se, že to bude zkoušet tak dlouho, až se od svého stonku odtrhne. A pak poletí.

„To ne!“ vykřikla rozzlobeně. „Já létat budu a budu!“ Kdyby měla nožičky, určitě by si i dupla.

Jak fialka řekla, tak udělala. Každé ráno, poté co se dosyta napila rosy, začala mávat okvětními plátky. Kmitala jimi kolikrát tak rychle, že se téměř slévaly ve fialovou šmouhu. Vytrvale mávala a mávala, dokud se neunavila. Zbytek dne odpočívala, sbírala síly, aby to další den mohla zkusit znovu.

Ostatní květy se už ani nesnažily jí její pomýlený sen vymlouvat. Věděly, že by to byla marná snaha.

Večer co večer před usnutím posílala fialka k obloze své velké přání.

„Matko přírodo, dovol mi létat. Není nic, po čem bych toužila víc. Chci vědět, co se skrývá za obzorem, vidět svět z výšky, být volná jako ptáci...“

Netušila, jestli ji někdo opravdu poslouchá, přesto do své prosby dávala celé své srdce. A Matka příroda si toho nakonec všimla.

Od té chvíle pozorovala fialku pravidelně. Večer co večer naslouchala jejím prosbám. Každý den sledovala neúspěšné pokusy malé kytičky vzlétnout. Na první pohled bylo její snažení úsměvné, ale neutuchající úsilí, které mu věnovala, a sveřepá víra v to, že když se bude snažit dostatečně, tak uspěje, nakonec u Matky přírody vzbudily velký respekt. Rozhodla se proto, že si s tvrdohlavou fialkou promluví.

Při následujícím západu slunce čekalo na rostlinku toužící po létání veliké překvapení. Jakmile pronesla první slova své modlitby, ta nejjasnější z hvězd se natolik rozzářila, že fialka musela přivřít oči. Když je otevřela, stála před ní sama Matka příroda.

„Pověz mi, proč toužíš po něčem, co nemůžeš mít,“ vlídně se usmála na užaslou kytičku, „krášlíš svět tam, kde jsi, dáváš potravu včelkám, jsi velmi důležitá. To ti nestačí?“

Fialka z toho byla tak zkoprnělá, že v první chvíli vůbec nevěděla co říct. Hned se ale osmělila.

„To není dost,“ namítla, „chci zjistit, co je dál, než kam dohlédnu, chci cítit vítr pod křídly, chci brázdit oblohu tak jako ptáci. Dala bych za to všechno...“ vydechla roztouženě.

„Opravdu všechno?“ zamračila se Matka příroda.

„Ano. Udělala bych cokoliv, abych vzlétla. A já jednou létat budu!“

„No, cílevědomost ti opravdu nechybí, ale víš, že kdybys vzlétla, přestala bys být květinou?“

„A čím bych pak byla?“

„Nevím, něčím jiným. A nešlo by to vrátit. Určitě bys už nikdy nemohla jen tak stát na slunci, vonět a krášlit okolní louky. Nikdy víc bys nepocítila sílu, kterou svými kořínky čerpáš ze země zalité jarním deštěm. Nic z toho by ti nechybělo?“

„No,“ zamyslela se fialka, „asi chybělo. Stýskalo by se mi po sestřičkách. Ale přece bych je mohla navštěvovat, nebo ne?“